Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 739 van 29 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **Op zijn gekozen woonplaats bij**
advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 30 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2025.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2026 met toepassing van artikel 2.45 van de RvV-wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad heeft in een beschikking van 8 september 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

"1. Verzoeker, die verklaart de Libische nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van oud artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.
Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van oud artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

Huidig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:
"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming

geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347) rechtstreeks van toepassing is vanaf 12 juni 2026. Deze verordening brengt echter geen wijziging in de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden of om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming, aangezien de materiële voorwaarden dezelfde zijn gebleven.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van zijn relaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door hem aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 284 429 van 7 februari 2023.

Zijn tweede verzoek werd afgesloten door het CGVS met een beslissing tot beëindiging van de behandeling van zijn verzoek. Hij deed immers afstand van zijn tweede verzoek om internationale bescherming.

In het kader van zijn huidig verzoek verwijst verzoeker naar zijn problemen, dat deze nog steeds actueel zijn en dat zijn kinderen blootgesteld zijn aan gevaar omwille van zijn problemen. Hij verwijst naar het feit dat één van zijn kinderen werd aangevallen met een mes en dat al zijn minderjarige kinderen onder druk gerekruteerd werden door milities die tegen het regime zijn en dit sinds de zomer van 2024. Daarnaast geeft hij aan dat hij in een moeilijke gezondheidstoestand verkeert en hij zijn familie daarom niet kan ondersteunen. Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij medische documenten (van 19 februari 2024, 2 augustus 2024, 9 augustus 2024, 16 september 2024 en 14 oktober 2024) neer.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347 in aanmerking komt. In dit opzicht wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat:
(i) omtrent zijn huidige verklaringen waar hij verklaart dat hij bij zijn eerdere verklaringen blijft, dat alles nog hetzelfde is, dat zijn kinderen blootgesteld zijn aan gevaar vanwege zijn problemen, dat het feit dat één van zijn kinderen messteken kreeg toegediend, en dat zijn kinderen gerekruteerd werden, het niet hoeft te verwonderen dat deze verklaringen, die volledig in het verlengde liggen van zijn eerdere verklaringen die ongeloofwaardig werden bevonden, geen ander licht werpen op de appreciatie van het CGVS. Bovendien dient in herinnering gebracht te worden dat hij in kader van zijn tweede verzoek, waarin hij tevens zijn bezorgdheden uitte over zijn kinderen, een document neerlegde waarin hij afstand deed van zijn verzoek. Het hoeft niet te verwonderen dat het gedrag dat hij stelt door afstand te doen van zijn verzoek, zijn algemene geloofwaardigheid en bijgevolg zijn nood aan internationale bescherming ondermijnt. Bovendien diende hij pas meer dan een jaar later zijn derde verzoek in, wederom een element dat zijn nood aan internationale bescherming ondermijnt.
(ii) omtrent zijn medische documenten die verwijzen naar fysieke en mentale klachten, het CGVS hem voor deze problematiek doorverwijst naar de door hem ingediende procedure 9ter van de Vreemdelingenwet.
(iii) er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de

verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. De Raad merkt op dat overeenkomstig oud artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens, dient te worden nagegaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. Huidig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bevat een gelijkaardige bepaling, de aangevoerde gegevens moeten "nieuw" zijn in die zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347." Dat elementen nieuw zijn in die zin dat ze nooit eerder werden aangebracht, volstaat dus geenszins (an sich), aangezien het moet gaan om nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. De commissaris-generaal heeft onderzocht, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming, wat in casu niet het geval is in het kader van zijn huidig verzoek. Bijgevolg kon de commissaris-generaal zijn verzoek onontvankelijk verklaren.

8. Verzoeker houdt een betoog omtrent de bijzondere procedurele noden en heeft aan zijn verzoekschrift het "Stuk 3: Medisch attest" gevoegd.

De Raad wijst dienaangaande op hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld in de bestreden beslissing: "In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.
Uit de door u voorgelegde medische stukken in het kader van uw derde verzoek blijkt dat u kampt met fysieke problemen (oa. krachtverlies en pijn been (hernia) en gezichtsverlies). U legt 'een attest van erkenning van handicap' neer (geldigheidsperiode 01/11/2023 – 30/09/2025). Uit de medische stukken die u neerlegt blijkt eveneens dat u kampt met mentale problemen (oa. chronische depressie) en dat u hiervoor medicatie werd voorgeschreven. In de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) worden evenwel geen bijzonderheden opgemerkt, tenzij een gemakkelijk toegankelijk lokaal te voorzien omdat u toen slecht te been was. Ook blijkt uit de geschreven weergave van uw gesprek bij Dienst Vreemdelingenzaken in kader van uw derde verzoek dat dit gesprek probleemloos is verlopen. U bleek in staat omstandig te antwoorden op de aan u gestelde vragen (Verklaringen Volgend Verzoek dd. 14 november 2024).
Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.
(…)
In kader van uw derde verzoek legt u enkele medische documenten neer die verwijzen naar fysieke en mentale klachten. Het CGVS verwijst u voor deze problematiek door naar de door u ingediende procedure 9ter.".
De Raad merkt op dat uit zijn voorgelegde medische attesten in het kader van zijn huidig verzoek niet kan worden afgeleid dat hij omwille van zijn fysieke en mentale problemen niet bij machte is om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan voorliggende procedure deel te nemen.

Verzoeker, die in de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ daarenboven zelf eenduidig aangaf dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken, toont verder niet concreet aan en maakt niet hard dat er in casu en in het kader van zijn voorliggend, volgend verzoek om internationale bescherming bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Verder duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Uit de door verzoeker bijgebrachte attesten blijkt geenszins dat zijn fysieke en mentale problemen van die aard zijn dat hij niet in staat zou zijn (geweest) om bij de Dienst Vreemdelingenzaken volwaardige verklaringen af te leggen. Verder blijkt uit het verslag van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in staat bleek het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke en concrete antwoorden te formuleren. Er kan uit het geheel van zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn derde verzoek om internationale bescherming dan ook geenszins worden afgeleid dat hij niet in staat was om uitgebreide en coherente verklaringen af te leggen, of niet bij machte was om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de asielprocedure deel te nemen.

De Raad merkt verder op dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat voorgaande elementen in zijn hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen geen verband houden met de criteria inzake subsidiaire bescherming. De Raad merkt op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van internationale bescherming. Uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat de autoriteiten van Libië hem op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen (HvJ 18 december 2014 (GK), C-524/13, M'Bodj). Verzoeker moet zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen richten tot de geëigende procedure. De Raad is in casu overeenkomstig artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet niet bevoegd om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal inzake een verzoek om internationale bescherming, te oordelen over de vraag of de verzoeker aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of de verzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk zou zijn in het land van herkomst (cf. RvS 26 augustus 2015, nr. 11.504 (c)).

Door louter naar algemene informatie aangaande (de toegang tot) de gezondheidszorg in Libië te verwijzen, toont verzoeker niet concreet aan dat hij in Libië geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg.

De Raad wijst er op dat het louter behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de verzoeker om internationale bescherming ook daadwerkelijk wordt vervolgd. De verzoeker om internationale bescherming moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

Waar verzoeker zeer algemeen stelt dat hij als lid van de sociale groep van personen die lijden aan mentale problemen, in Libië het slachtoffer zal worden van stigmatisering, sociale exclusie, discriminatie, vooroordelen en onmenselijke behandeling, merkt de Raad op dat verzoeker op de vlakte blijft en zijn summier betoog niet verder toelicht, en bij gebrek aan verdere in concreto elementen alsook duiding en uitleg, maakt hij niet aannemelijk hoe dit voorgaande in concreto in zijn hoofde tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zouden leiden. Bovendien heeft hij dergelijke elementen/zaken niet aangekaart tijdens zijn interview op de DVZ in het kader van zijn huidig verzoek.

9. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, is zijn vrees voor zijn kinderen weldegelijk onderzocht geweest in het kader van zijn huidig verzoek, zoals blijkt uit de bestreden beslissing: "U benadrukt dat u bij uw eerdere verklaringen blijft, dat alles nog hetzelfde is. U geeft aan dat uw kinderen blootgesteld zijn aan gevaar vanwege uw problemen. U verwijst naar het feit dat één van uw kinderen messteken kreeg toegediend en dat uw kinderen gerekruteerd werden (Verklaring Volgend Verzoek dd. 14 november 2024, punt 17, 20, 24). Het hoeft niet te verwonderen dat deze verklaringen, die volledig in het verlengde liggen van uw eerdere verklaringen die ongeloofwaardig werden bevonden, geen ander licht werpen op de appreciatie van het CGVS. Bovendien dient in herinnering gebracht te worden dat u in kader van uw tweede verzoek, waarin u tevens uw bezorgdheden uitte over uw kinderen, een document neerlegde waarin u afstand deed van uw verzoek. Het hoeft niet te verwonderen dat het gedrag dat u stelt door afstand te doen van uw verzoek, uw algemene geloofwaardigheid en bijgevolg uw nood aan internationale bescherming ondermijnt. Bovendien diende u pas meer dan een jaar later uw derde verzoek in, wederom een element dat uw nood aan internationale bescherming ondermijnt.".

10. Betreffende verzoeker zijn verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Bovendien toont

verzoeker niet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die zijn zaak kenmerken.

11. Het verwijzen naar informatie omtrent de algemene situatie in Libië, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Een loutere verwijzing naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie die enkel steunt op landeninformatie die niet wordt verbonden met verzoekers persoonlijke omstandigheden, toont evenmin een nood aan internationale bescherming aan.

12. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, wordt de analyse van de commissaris-generaal in het licht van de actuele objectieve landeninformatie die in de bestreden beslissing en de aanvullende nota van 2 juni 2026 aangereikt wordt, door de Raad overgenomen.

De Raad verwijst integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de geactualiseerde landeninformatie bijgebracht door het CGVS, waaronder o.a. de "COI Focus Libië – Veiligheidssituatie van 10 juli 2025". Na zorgvuldige lezing hiervan concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon.

De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, loopt verder gelijk met, dan wel ligt in het verlengde van de voormelde informatie. Noch het betoog van verzoeker, noch de informatie waarnaar hij verwijst is van die aard om te doen besluiten dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stelt.

Evenmin is er sprake van persoonlijke omstandigheden die het risico in zijn hoofde zouden verhogen. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die hier anders over doen denken. Uit de bestreden beslissing blijkt: "Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Er dient weliswaar vermeld te worden dat u met een medische problematiek kampt, evenwel dient te worden benadrukt dat u in Libië over een dicht familiaal netwerk beschikt waarmee u in contact bent (Verklaring Volgend Verzoek dd. 14 november 2024, punt 11, 22) en waar u aldus bij terugkeer op kan steunen. In dit licht wordt benadrukt dat de door u aangehaalde verklaringen nl. dat uw kinderen gevaar lopen wegens uw problemen, niet geloofwaardig werden bevonden door het CGVS (zie supra). Wat betreft uw medische problematiek verwijs het CGVS opnieuw naar de door u ingediende procedure 9ter, nl. de hiervoor geijkte procedure. Het CGVS onderstreept dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.".

13. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347."

Geen van de partijen heeft binnen de in artikel 2.45, § 3, van de RvV-wet vastgestelde termijn verzocht om te worden gehoord, of de partij die binnen die termijn gevraagd heeft om te worden gehoord, heeft dit niet gedaan overeenkomstig artikel 2.45, § 3, eerste lid, of artikel 2.21, eerste lid, 4°, van de RvV-wet.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 2.45, § 4 van voormelde wet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op negenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,	kamervoorzitter,
I. VERLOOY,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
I. VERLOOY	M. MAES TORRES LOREDO